

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ВИКЛАДАЧІВ,
АСПІРАНТІВ, СПІВРОБІТНИКІВ ТА СТУДЕНТІВ

(Суми, 23-24 квітня 2015 року)

процес Галілея— інквізиційний процес над 70-річним фізиком і астрономом Галілео Галілеєм, що відбувся в 1633 році в Римі, що став символом протистояння науки і релігії, в більш широкому сенсі – вільнодумства і догматичного (політичного чи релігійного) вчення, що претендує на абсолютну духовну монополію. Католицька церква заборонила вчення М.Коперніка і піддала його праці цензурі. Дж. Бруно був спалений католицькою церквою за підтримку коперниківської геліоцентричної теорії.

Вчені Дж. Дрейпер і Ендрю Уайт зробили спробу довести факти конфлікту між католицькою церквою і наукою. На початку 1870-х років, Дрейпер був запрошений написати історію конфлікту між релігією і наукою (1874). Науковець критикував антиінтелектуалізм римського католицизму. У 1896 Уайт видав «Історію Війни Науки з Теологією в Християнстві», що стала кульмінацією тридцяти років досліджень. А ось їхній опонент Томас Е. Вудс молодший стверджував, що "Церква відіграла позитивну роль у розвитку науки навіть якщо ще цей новий консенсус не «просочився» до широкої громадськості".

Сама ж церква відкидає поняття вродженого конфлікту. Ватиканський Собор заявив, що "Віра і розум взаємно допомагають один одному", Папа Римський Іоанн Павло II говорив: «Віра і розум як два крила, на яких людський дух підноситься до споглядання істини».

Наук. кер. – Козинцева Т. О., доц. каф. ФПІ, СумДУ

ІЛЮЗІЯ ВОЛОДІННЯ ЧАСОМ ТА РЕАЛЬНІСТІЮ У ФОТОЗОБРАЖЕННІ

Рудич В., студ. гр. ПР-31,
Козинцева Т. О., доц. каф. ФПІ СумДУ

Сучасний світ є свідком нового іконічного повороту, який презентує візуалізацію реальності та уявлення про реальність. Через зображення ми ідеалізуємо наш реальний світ. Цим зумовлений наш інтерес до самого зображення як до явища позачасового, де ми знаходимо підтвердження власного існування та істинності власних уявлень про реальність. Зображення дозволяє людині створювати ті образи та сюжети, які людина хоче бачити, а не те що у неї є в наявності. В цьому і є особливість зображення – воно виступає як ідеалізована, підлаштована до потреб, смаків і бажань творця модель реального. Ми переносимо свої зусилля на вихід через профанне до

трансцендентного, а через трансцендентне ми намагаємося зробити зображення іманентним, наблизити його до себе так, щоб воно стало доступним та зрозумілим. Зображення виступає саме тим вікном в сферу позамежного, через яке людина, вибудовуючи ідеальний світ, намагається в ньому поселитися. Спробувати зробити це у реальності людству вдається, зробивши справжню революцію у зображенні, коли вперше було створено фотографію – образ, який є тонким відрізком потоку часу, за яким ми слідкувати не можемо, окрім як спостерігати почергово миттєвостями через зроблене фото. Цю миттєвість ми привласнюємо собі. Може скластися враження, що таким чином ми оживляємо і матеріалізуємо час і він вже стає нам підвладним, оскільки – ми можемо його зберігати.

Розглядаючи фотографію, ми бачимо фіксовану мить життя – призупинений час. Сам процес фотографування означає вхопити і втримати конкретне буття на певному відрізку часу. Коли ми фотографуємо, то ми перетворюємо абстрактне у матеріальне і вже маємо можливість побачити цей «час» у іншому часі (майбутньому), в той момент, коли «тепер» перетворилося у «тепер-тоді» і в новому «тепер» можемо будь-коли побачити те «тепер», що зустрічалося нам раніше. Крім того, ми володіємо цим «тепер» і можемо повторювати його кожного разу, коли поглянемо на фото – наше «тут-буття» перетрансформовується і ми переміщуємося в інший вимір – реальністю стає зображуваний на фото предмет. Таким чином, ми онтологізуємо час.

Справжнім феноменом XXI століття стало зображення самого себе, яке отримало назву селфі. Популярність самофото в усьому світі була зумовлена бажанням бути нескінченно згаданим і нескінченно повторюваним. Селфі стало явищем постмодерну, продуктом технологічного, мережевого розвитку, для якого є характерним виведення маргінального, периферійного, повсякденного як первісного. Вся історія людства є рухом від усвідомлення людиною себе як невеличкої частки всесвітнього буття до формування уявлення про себе як про центр світу. Світ будується навколо окремого «Я», а тому замість величких картин ми маємо дещо лубочний варіант світобудови.

Через зображення людина доводить істинність власного існування у тому числі через виведення приватного, окремого у публічну сферу. Зробити селфі означає – впевнитися у власній неперевершеності через збереження миттєвостей, коли кожне «Я»

існує як щось ідеальне, єдине і неповторне у своєму роді. Сфотографувати себе на апогеї своєї ідеальності – означає можливість заморозити час, коли «Я» стає надлюдиною, що викличе подальше схвалення «недоЯ» – неідеальних, ні в чому непримітних інших «Я».

Таким чином, ірреальне, містифіковане, уявне «Я» постає як наше істинне «Я», що презентується соціальними мережами і створює нові умови комунікації. Окрема людина має можливість через селфі як зафіксувати власне існування через зображення, так і продовжити існування зображення до нескінченості в лабіринті соціальних мереж. Продовжуючи існування зображення, людина, яка вже не дистанціюється від мережі, створює ілюзію нескінченості власного існування. Однак, саме через селфі людству відкривається можливість і шанс вийти на шлях позбавлення від ірреальності, некоріненості, песимістичності та фарсової складової постмодерну.

БЕСКОНЕЧНОСТЬ ЧЕЛОВЕКА В БЕСКОНЕЧНОСТИ ВСЕЛЕННОЙ

Мозок Є. Н., *аспірант КСУ, гр. АСП-41мех.*

Издавна существуют идеи о том, что человек связан с чем-то высшим, сверхъестественным, есть проявление вселенской мудрости, поскольку усматривается разумным образом организованное существование мироздания. Такие концепции представляются в большинстве своем в религиозных и идеалистических размышлениях.

Однако данное утверждение можно обосновать, опираясь не только на веру и умозрительные заключения, но и на некоторые научные теории и методики.

Современная физика в вопросах о размере космоса однозначно не утверждает, что вселенная бесконечна. И хотя споры о протяженности и размерах космоса продолжаются, множество экспериментов согласуются с теорией о бесконечности вселенной.

Человек же бесспорно является частью вселенной. Его размер в 30000000 раз меньше планеты Земля, в $4.44 \cdot 10^{16}$ раз меньше Солнечной системы, и в невообразимо раз меньше вселенной. Казалось бы человек –пылинка, атом, протон по сравнению с Вселенной. Но, исходя из математических законов, при делении бесконечности на любое число, не равное нулю, сколько бы мало оно не было, получаем бесконечность. Таким образом, размеры людей во